

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale oskarżyciela publicznego – mł. asp. Grzegorza Błaszczyka z Komendy Powiatowej Policji w Gostyniu

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 r.

sprawy **Z. S. (1)** obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 92a k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Gostyniu

z dnia 7 września 2015 roku, sygn. akt II W 236/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od obwinionego Z. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa zwrot zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

SSO Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 7 września 2015r. w sprawie o sygn. akt II W 236/15 Sąd Rejonowy w Gostyniu uznał obwinionego Z. S. (1) za winnego wykroczenia z art. 92a k.w., za co wymierzył obwinionemu karę 100 złotych grzywny (k. 23 akt).

Apelację od powyższego wyroku złożył Z. S. (1), wnosząc o jego zmianę i uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (k. 39-43 akt).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe. Tok rozumowania Sądu I instancji oraz wnioski płynące z analizy dowodów zostały szczegółowo przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które odpowiadało wymogom procesowym określonym w art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. Sąd Rejonowy w należyty sposób wskazał, jakie okoliczności uznał za udowodnione i w oparciu o jakie dowody poczynił ustalenia faktyczne, zawierając nadto precyzyjny wywód, z którego wynika, dlaczego wskazane przez siebie dowody uznał za wiarygodne, jakie przepisy prawa zostały przez obwinionego naruszone i dlaczego winien on z tego tytułu ponieść odpowiedzialność. Wymierzona zaskarżonym wyrokiem kara grzywny nie razi swoją surowością, spełniając ustawowe wymagania stawiane karze sprawiedliwej.

Orzeczenie Sądu I instancji nie jest obarczone uchybieniami wskazanymi w art. 104 § 1 k.p.w. oraz 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., które powodowałyby konieczność jego uchylenia z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia.

Stanowisko skarżącego w niniejszej sprawie sprowadza się w pierwszej kolejności do zarzutu niewłaściwej oceny dowodów przez Sąd Rejonowy, przejawiającej się w uznaniu za wiarygodne zeznań funkcjonariuszy Policji, przy jednoczesnym pominięciu dowodu z wyjaśnień obwinionego.

Sąd orzekający, dokonując analizy materiału dowodowego słusznie, w ocenie Sądu odwoławczego, przyznał walor wiarygodności zeznaniom policjantów dokonujących zatrzymania pojazdu prowadzonego przez obwinionego, a swoje stanowisko w tym względzie należy i logicznie uzasadnił. Sąd odwoławczy w całości podziela ocenę tych zeznań, uznając powielanie jej w tym miejscu za zbędne. Zaznaczenia wymaga, że ze zdwojona ostrożnością należy podchodzić do twierdzeń potencjalnego sprawcy, który ma interes procesowy w takim przedstawieniu faktów, by maksymalnie złagodzić grożącą mu odpowiedzialność za wykroczenie. Zważyć należy, że, wbrew twierdzeniom obwinionego, Sąd Rejonowy nie uznał zeznań K. P. i J. T. za wiarygodne wyłącznie z tej przyczyny, iż są oni policjantami. W tej kwestii odesłać należy skarżącego do uważnej lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Brak było podstaw do kwestionowania w niniejszej sprawie zarówno sprawności urządzenia pomiaru prędkości, którym posługiwali się świadkowie, jak i ich umiejętności obsługi radaru, stwierdzić bowiem trzeba, że poza subiektywnymi przekonaniem obwinionego w omawianym zakresie, nie było żadnych przesłanek do powzięcia wątpliwości w tej materii. Nie może być tak, że bezpodstawne kwestionowanie czy to sprawności urządzenia, czy przeszkolenia policjantów, traktowane będzie jako wątpliwości w sprawie, które co do zasady muszą być rozstrzygnięte na korzyść sprawcy. Doszłoby wówczas do absurdalnej sytuacji, w której sprawcy wykroczeń drogowych pozostawiliby bezkarni z chwilą zgłoszenia gołosłownych uwag co do prawidłowości dokonania pomiaru prędkości. W analizowanej sprawie zgłaszane przez obwinionego uwagi odnośnie umiejętności obsługi radaru I. przez świadków dodatkowo nie wytrzymują konfrontacji z ujawnionymi w postępowaniu odwoławczym dokumentami (k. 71, 73-74, 75-76).

W tych okolicznościach uznać należało, że słusznie Sąd Rejonowy ustalił, iż nie można mieć zastrzeżeń do prawidłowości pomiaru prędkości, z jaką poruszało się auto Z. S. (1) w dniu 17.05.2015r.

Zgodnie z brzmieniem art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. w przypadku zaskarżenia wyroku Sądu I instancji w całości, kontrola odwoławcza obejmuje również orzeczenie o karze. Odnosząc się do wymiaru kary orzeczonej wobec obwinionego Z. S. (1) przez Sąd I instancji, stwierdzić należy, iż jest ona słuszna i wyważona. Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił całokształt okoliczności rzutujących na wymiar kary. Kara grzywny orzeczonej przez Sąd I instancji w wymiarze zaledwie 100 złotych z pewnością nie razi swoją surowością, pozostając karą sprawiedliwą, zarówno przy uwzględnieniu okoliczności samego czynu, którego dopuścił się Z. S. (2), jak i jego możliwości zarobkowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Odwoławczy nie dopatrył się żadnych powodów, które nakazywałyby zmienić lub uchylić zaskarżony wyrok, w związku z czym utrzymał go w mocy.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych, co stanowi ryczałt określony w § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. nr 118 poz. 1269). Na podstawie art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych obciążono Z. S. (1) opłatą w kwocie 30 złotych.

SSO Agata Adamczewska